

Chàng Y Tá Đáng Thương Và Đại Bang Chủ Lạnh Lùng

Contents

Chàng Y Tá Đáng Thương Và Đại Bang Chủ Lạnh Lùng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21

Chàng Y Tá Đáng Thương Và Đại Bang Chủ Lạnh Lùng

Giới thiệu

Thể loại: lãnh đạm công, nhược thụ, 1v1, HE, H ít lảmNội dung câu chuyện này được chỉ là tác giả viết theo lối văn ph

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-y-ta-dang-thuong-va-dai-bang-chu-lanh-lung>

1. Chương 1

Trong màn đêm mịt mù. Tại một con hẻm vắng lặng vang lên tiếng bước chân dồn dập. Bóng dáng một thanh niên nhỏ nhắn khập khiễng vừa chạy vừa đỡ lấy một bên vai không ngừng tuôn máu, gương mặt trắng bệch, ánh lên vẻ hoảng loạn tột độ. Phía sau là cả một đám tây trang đen với đôi mắt đỏ ngầu, nhìn vào đã biết không phải người dễ đụng vào. Vậy tại sao một y tá hiền lành, tốt bụng như cậu lại gặp phải loại sự tình này?

“Flashback”

5:00h chiều. Cậu- An Dĩ Thuần đang trên đường về nhà, mà muốn về đến nhà phải đi qua một con hẻm thừa người, nổi tiếng là nơi tụ tập những thành phần bất ổn của thành phố. Và lúc đi ngang đó cậu đã vô tình nghe được một cuộc giao dịch hàng cấm.

Cậu định lơ đi nhưng lại nhìn thấy vài người đang bị trói trong góc. Không tìm được, cậu gọi điện báo cho cảnh sát. Vừa cất điện thoại vào túi, chuẩn bị rời đi ai ngờ vai bị người khác giữ lại. Tên kia lớn giọng nói với người đang nói chuyện trong kia:

- Đại ca, thằng này dám báo cảnh sát chuyện của chúng ta!

Người được gọi là “đại ca” bước ra. Trái tim cậu lúc này sắp bay ra ngoài rồi. Nhưng vẫn còn đủ can đảm đá tên kia một cái, lợi dụng thời cơ chạy thật nhanh. Cũng may ngày trước có học vài thế võ phòng thân.

Chưa được bao xa thì đã nghe tiếng bước chân rầm rầm phía sau. Tinh thần bắt đầu hoang mang, cậu bây giờ còn không biết đường nào để về nhà nữa, đành đánh liều chạy về phía trước.

Tiếng đám người kia càng ngày càng gần, và sau đó “Bằng” một tiếng. Lúc này cậu thấy vai phải của mình chảy ra loại chất lỏng màu đỏ mà mình vẫn thường thấy ở chỗ làm, nhưng đó là của người khác, còn bây giờ là của cậu. Cảm giác đau nhói lan toả. Cậu giữ chặt lấy nơi đó rồi gắng gượng đi tiếp. Cậu thực sự còn muốn sống tiếp a

.

” End flashback”

Trước mắt mờ mờ ảo ảo xuất hiện thân hình một người đàn ông, cậu vui mừng nghĩ: “Được cứu rồi, sắp được cứu rồi!” Cậu nhanh chóng dùng hết sức bình sinh đi đến chỗ người đàn ông kia, cất câu nói cuối cùng trước khi ngất xỉu:

- Cứu....tôi...

~~Hôm nay hần- Trịnh Quang Khải có một cuộc giao dịch nhỏ trong con hẻm 13 này. Cũng không quan trọng lắm nhưng cũng ảnh hưởng chút ít đến uy tín của hần. Coi như không thể qua loa. Chỉ có điều hần không cần ra mặt.

Đang đứng ngoài xe đợi người của mình ra thì một người không biết từ đâu lao đến, khuôn mặt xinh đẹp nhưng tái xanh, áo sơmi trắng loang lổ vết máu đỏ thẫm hướng mình cầu cứu. Bọn đàn em đi tới cạnh hần nói:

- Anh Trịnh, không cần để tâm đến nó, cứ để bọn em xử lý.

Hôm nay tâm trạng hần cũng tốt, nhếch nhẹ khóe môi lên tiếng:

- Không cần. Đem cậu ta vào trong xe tôi. Các người ở lại đợi Tề Dung.

Sau đó lên xe, mang theo cậu rồi đi.

~~Khi cậu tỉnh dậy, thấy mình đang ở trên giường của trong một căn phòng tối đen, tay chân đều bị buộc bằng loại vải mềm không gây trầy xước nhưng cũng không dễ tháo.

Vết bầm lúc này đã được cầm máu lại đau buốt. Cậu nghi hoặc: “Chẳng lẽ bị bọn người kia bắt rồi sao. Nhưng lúc này hình như mình có gặp một người đàn ông mà? Hể!!?? Có khi nào..... ”

Đèn bật lên đánh tan mạch suy nghĩ trong cậu. Mắt tạm thời không thích nghi được với ánh sáng, không rõ ràng nhìn được là ai, chỉ thấy thân hình này có hơi quen mắt. Đến khi nhìn rõ rồi thì mắt miệng cậu mở to hết cỡ:

- Là anh..... Người mới vào không ai khác chính là hần, cũng là người mà cậu lúc kia cầu cứu.

Hần đi đến chỗ cậu, môi nở nụ cười thân thiện:

- Cậu biết tôi sao?

- Anh là người khi này tôi gặp trước khi....ngất?!! Cậu cũng không chắc phán đoán của mình là đúng hay sai, chỉ trả lời theo cảm tính.

- Cậu có trí nhớ rất tốt.

Lại thêm vài người nữa đi vào. Trong số đó có một tên đã bị cậu đá. Đưa nhìn đến gương mặt từng tên, lặng lẽ nuốt nước bọt. Lại thấy bọn họ cung kính cúi đầu chào hần.

Nhìn bọn họ như vậy cậu không khỏi lo sợ, cả người rung lên bần bật. Đám người kia đã rất đáng sợ rồi mà bây giờ còn phải cúi đầu trước hần thì ôi thôi, đời cậu coi như xong.

Hắn nhìn biểu hiện của cậu mà vô cùng thích thú. Rút trong túi ra một con dao sáng loá, huơ huơ trước mắt, lại nhìn sang phía Tề Dung, cao giọng hỏi:

- Cậu ta là người đã phá vụ làm ăn của chúng ta?

- Vâng! Anh Trịnh.

Rồi hắn quay sang nhìn cậu:

- Tôi thực sự muốn mổ bụng cậu xem xem lá gan cậu lớn bao nhiêu mà dám xen vào chuyện của tôi. Nhưng trước đó, thì tôi chỉ muốn thế này thôi.....

Sau chữ “thôi”, hắn xé nát áo cậu đang mặc, rồi cầm con dao khi nãy khắc lên ngực trái của cậu dòng chữ ” Trịnh Quang Khải”.

- Ah, anh....mau dừng lại....đau..quá....

Cậu mặt cắt không còn giọt máu, nước mắt rơi lã chã, giãy giụa muốn ra xa hắn, miệng không ngừng cầu xin dừng lại, nhưng hắn không chút quan tâm, cứ tiếp tục đến khi hoàn thành cái tên. Lúc xong thì cậu cũng ngất lịm đi. Bọn người đứng nhìn cũng không khỏi sờn gai óc.

Hắn lần nữa quay sang Tề Dung, nói:

- Bây giờ cậu ta là của tôi, chuyện liên quan đến cậu ta cũng do tôi tự giải quyết. Không có lệnh của tôi không ai được phép làm hại cậu ta. Hiểu?

- Vâng. Đã hiểu. Cả đám cùng đáp rồi cùng nhau ra ngoài. Lời của Đại Bang Chủ hắn nói thì làm sao bọn họ dám cãi được.

Hắn sau đó bế cậu về phòng mình, kêu người lên băng bó lại vết thương rồi cũng đi mất.

~~//

Lần thứ hai cậu tỉnh dậy đã là sáng hôm sau. Cũng nằm trên giường, nhưng là trong một căn phòng sạch sẽ, rộng rãi, sáng sủa hơn. Tay chân cũng không có bị trói như hôm qua. Trên người đã được thay chiếc sơmi trắng mới nhưng mỗi tội bên dưới chỉ mặc mỗi chiếc quần lót.

Cả hai tay cậu bây giờ gần như bất lực. Cơ thể ê ẩm, nhức nhối. Hết nhả mày rồi lại cắn môi. Tức giận mắng bọn người kia:

- Bọn người đúng là không phải người, bạo lực như vậy. Ta mà thoát ra được nhất định.....rủa chết các người. Hừ!

Cả cảnh sát còn không làm gì được chúng thì cậu có mà nằm mơ.

Cậu xoa xoa bụng, nói gì nói chứ bây giờ cậu đói muốn rã ruột ra rồi:

- Ahhhhhh, đói bụng quá, sao không thấy ai hết vậy nè. Mà.....nơi đây là nơi nào vậy trời???

Cậu ngơ ngác nhìn quanh phòng đánh giá một lượt. Cuối cùng đưa ra một lời nhận xét:

- Sao không có gì ăn hết vậy?

Rồi cậu mò mẫm bước xuống giường, bắt đầu công cuộc đi tìm đồ ăn.

Tất cả mọi chuyện cậu làm từ nãy đến đều được hắn thu vào trong mắt. Vì sao? Vì hắn đã gắn camera chứ sao.

2. Chương 2

Hắn đang ở thư phòng đem từng cử chỉ ngốc nghếch của cậu thu vào trong mắt. Chỉ trong một buổi tối, tất cả những thông tin về cậu đều nằm trong tay hắn. Người hắn đã để tâm thì nhất định mọi chuyện liên

quan hần đều phải biết rõ.

Khi nhìn thấy cậu bước xuống giường, tự hỏi có phải cậu đang câu dẫn mình hay không? Thân hình cậu quá nhỏ so với hần nên chiếc áo sơ mi cậu đang mặc có hơi rộng, làm lộ một bên vai, phía dưới lại trống không, không phải câu dẫn thì là gì? Nhịn không được, hần liền đi đến chỗ cậu.

Hết hồn quay đầu ra cửa, đã thấy người cậu không muốn gặp nhất đứng ngay đó. Trái tim cậu đập mạnh liên hồi, rồi cứ đứng trơ ra đó nhìn hần.

Không khí trong phòng bỗng dưng im lặng đến đáng sợ. Hần đưa tay khóa cửa phòng lại, từ từ đến gần cậu.

Chỗ cậu đang đứng chính là cửa ổ a~, cậu hết nhìn xuống ra ngoài rồi lại nhìn hần, bây giờ lùì cũng không có khả năng, chẳng lẽ nhảy xuống sao? Đây là tầng 2 đó, nhảy xuống không gãy chân cũng gãy cổ. Cậu còn chưa báo hiếu cho ba mẹ cơ mà!?

Hần càng ngày càng gần, tim cậu càng ngày càng đập nhanh, biết đâu hần nổi điên lên rồi xử cậu luôn rồi sao!!?

Bất ngờ, một tay hần ôm lấy eo, một tay giữ chặt lấy cằm cậu rồi mạnh bạo đặt môi mình xuống môi cậu.

Mắt cậu tròn tròn kinh ngạc, nụ hôn đầu tiên của cậu sao có thể bị người như hần lấy đi chứ?!!! KHÔNG THỂ ĐƯỢC!!!!

Cậu cố gắng đẩy hần ra nhưng bất lực, tay thì đau nhức, bụng thì đói cồn cào, giờ còn bị hần lấy hết oxi, chỉ còn cách biểu tình bằng âm thanh thôi:

- Ummmm.....anh.....tmm....buông ra....

Hần vẫn cứ hôn đến khi người nào đó xụi lơ ngã vào trong ngực mình mới chịu tha. Kéo ra một sợi chỉ bạc trong suốt.

Cậu hỗn loạn hô hấp, cánh môi đỏ mọng vì bị hôn khít mở làm hần nóng hết cả người, cộng thêm gương mặt mơ màng ửng hồng. Cái này cậu đúng là đang câu dẫn hần mà. Nhưng hần vẫn còn đủ ẫn nhẫn để không đè cậu xuống.

- Tôi sẽ không ở đây trong 1 tuần tới, em liệu mà hảo hảo nghĩ ngơi chờ tôi. Còn nếu em có can đảm thì cứ trốn, đến lúc tôi tìm thấy em rồi, chắc chắn em sẽ không lành lặn.

Nói xong liền nhanh chóng ly khai. Bỏ lại một tên ngốc ngơ ngác không hiểu gì đứng bên cửa sổ. Một cơn gió lạnh lướt qua làm cậu thanh tỉnh không ít. Đại khái ý hần là cậu không thể rời khỏi nơi này.

- Hứ, dám đe dọa tôi, anh chơi xấu.... Đáng ghét.... Aisssh, hần còn không cho mình ăn. Tên khốn. Thế này thì làm sao mà “hảo hảo nghĩ ngơi” được chứ.

Cách cửa bật ra lần nữa, cậu giật mình tưởng hần quay lại, nhưng không, một cô gái đi vào. Cậu ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng, ánh mắt chuyển xuống cái khay trên tay cô sáng rực, gương mặt thèm thuồng.

Cô gái kia cũng phải bật cười trước biểu cảm của cậu, cất giọng nhẹ nhàng:

- Cậu lại ghé ngồi đi. Đây chính là cho cậu đó.

Cậu nhanh chân đến chỗ chiếc bàn đối diện giường ngồi xuống. Miệng cười toe toét:

- Sắp được sống rồi!

- Đây, cậu ăn đi. Tôi là Lâm Canh Nhi, gọi tôi Canh Nhi là được. Mà..cậu là An Dĩ Thuần đúng không?

- Đúng vậy. Gọi tôi Thuần Thuần thôi.

- À. Trước khi cậu Trịnh trở lại, tôi sẽ là người chăm sóc cho cậu. Giờ tôi ra ngoài đây.

- Khoan.....khoan đã, cô có thể.....giúp tôi.....lấy thức ăn được không? Tay tôi.....

- Ấy, tôi quên mất. Đây, để tôi đút cho cậu.

~~Qua một khoảng thời gian

~~~ Ahhh~ no quá, thoải mái quá.

Cuối cùng cậu cũng ăn xong. Cảm giác giống như vừa từ địa ngục trở về vậy. Vô cùng vui vẻ nga

Cậu quên băng đi về việc mình đang bị người ta bắt cóc, ăn xong liền lên giường ngủ thẳng một giấc đến tối.

~/

~Hắn sau khi ra khỏi phòng cậu đã đi thẳng ra sân bay bay sang Berlin(Đức) để thực hiện một cuộc làm ăn lớn mà ba hắn đã chuẩn bị rất kĩ. Nếu lần này mà thành công thì chắc chắn hắn sẽ thay thế vị trí của ông Trịnh(ba hắn).

Nói thì dễ nhưng lần này chính là đối đầu với bang Black Devil, cũng không thua kém gì với bang Hắc Hải của hắn. Không thể xem thường.

Lần này đi với hắn còn có Lưu Tích Văn, khả năng tính toán và ăn nói của y cũng thuộc hàng top, lại có thêm Lý Dịch- cao thủ về sử dụng súng và võ thuật(sau hắn một bậc) đi theo thì hắn rất yên tâm.

Mặc dù 3 ngày nữa mới bắt đầu giao dịch nhưng hắn sang đây trước để nghỉ ngơi và.....tránh tình trạng hao tổn tinh lực khi ở bên kia cùng cậu.

/

~Cậu sau ba ngày được chăm sóc đặc biệt đã khỏe hơn rất nhiều. Bắt đầu đi tham quan nhà...à không, biệt thự này. Thật sự là rất to a~~:

- Thế này thì biết đường nào mà trốn ra đây???

Cậu đành quay về phòng nghĩ cách.

Ở bên kia

Tối nay là đêm quyết định một là hắn sẽ có tất cả hai là sẽ không còn gì, kể cả sinh mạng của mình.

- Anh Trịnh, bọn họ tới rồi!

Một tên đàn em của hắn chạy đến.

- Tích Văn, Lý Dịch, chuẩn bị đi.

Hắn mặt cười nhưng trong lòng không cười nói.

- Dạ rõ!

Bọn họ cùng nhau đi ra, bên kia mang theo không ít người, chắc chắn là đã có kế hoạch chẳng tốt lành gì rồi. Hắn giống như đã nắm rõ đường đi nước bước của bọn họ vậy.

Khi hai bên đang trao đổi thì bên kia bất ngờ hướng ngòi súng về phía bọn hắn.

“Biết ngay mà”. Hắn nhếch mép cười.

- Con mẹ nó. Bọn mày đúng thật là.....

- Xin lỗi nhé Trịnh Quang Khải, hôm nay tao không có ý định cho mày sống sót rời khỏi đây đâu.

Hứa Đào- bang chủ Black Devil cười to nói.

- Oh, vậy sao? Tao thực sự bị mày làm cho sợ chết khiếp rồi này. Nhưng mà còn lâu mày mới có cơ hội giết được tao.

Mặt hắn băng lãnh nở một nụ cười nhạt đầy khinh bỉ.

Hứa Đào cũng hơi mất tự tin nhưng vẫn mạnh miệng:

- Tao không tin bao nhiêu đây người không giết được chúng mày. Tụi bây, ra đây.

Một đám người từ sau lưng y chạy ra. Nhanh chóng bao vây người của hắn.

- Thế nào? Để xem mày xử lí như thế nào.

- Chỉ với nhiều đây muốn giết tao? Mày xem thường tao quá rồi. Tích Văn, Lý Dịch cho tôi xem khả năng của hai người nào.

- Được thôi. Đừng có quá bất ngờ nhé, Hứa Đào!

Lưu Tích Văn hướng y nói.

- Nào, mọi người, quay về đúng vị trí của mình đi.

Tất cả người của Hứa Đào lúc này bao vây người của hắn bỗng chốc chuyển sang đứng sau bọn hắn. Y không hiểu chuyện gì đang xảy ra, hoảng loạn la lớn:

- Bọn.....bọn mày đang làm cái gì vậy hả? Con mẹ nó, dám phản bội tao. Quang Khải, mày được lắm. Tội này, giết hết bọn nó cho tao.

3. Chương 3

“bằng bằng bằng”. Câu nói y vừa dứt một loạt đạn được bắn về phía hắn. Không lâu, tình hình trở nên hỗn loạn. Rất nhiều tạp âm vang lên trong khu công nghiệp bỏ hoang này, nhưng không có một sự can thiệp của bất cứ ai. Vì sao? Vì tất cả bọn họ rất yêu cuộc sống của mình.

Mặc kệ đám người kia chém giết nhau, mà đại đa số người chết là người của y. Hắn nhìn y nói:

- Đây chính là bài học cuối cùng tao dành cho mày trước khi sang thế giới bên kia.

“Bằng” Hứa Đào ngã xuống cùng vũng máu chảy ra từ giữa trán. Một cái chết nhanh chóng. Hắn rút súng nhanh tới nỗi y còn chưa kịp phản ứng thì đã rời xa thế giới này rồi. Bọn người của y vẫn chiến đấu mà không hề biết rằng đại ca của mình đã chết. Đúng là bọn ngu xuẩn.

Lát sau, một tên trong chúng la lên:

- Bọn....bọn mày, đại....đại....đại ca...

Cả đám ngơ ra rồi hoảng sợ rút lui. Lần này hắn lại thắng mà không có một chút thương tích nào. Bọn hắn ở lại Đức thêm một ngày mới trở về Trung Quốc.

~/

~Mấy ngày tịnh dưỡng cậu mới nhận ra điện thoại của mình biến mất không dấu vết. Cậu rưng rưng nước mắt tiếc rẻ. Điện thoại đó là 3 tháng lương đầu tiên của cậu mới mua được a. Nhưng mà thôi, trốn được ra ngoài rồi hãy tính tiếp.

Sau mấy ngày mày mò, tìm tòi cuối cùng cậu cũng thấy được lối ra có ít bảo vệ. Vừa mới mon men định bước ra ngoài thì đã bị túm cổ lại:

- Người định đi đâu? Hôm nay anh Trịnh trở về, người thực sự không cần sống thì cũng không cần liên lụy đến bọn ta. Mau đi vào trong.

- Tôi....tôi trốn đi thì có liên quan gì đến các anh chứ? Mau thả tôi ra!

- Người..... Anh Trịnh bảo bọn ta trông chừng, nếu như để người trốn thoát thì coi như không cần cái mạng này nữa? Người xem có liên lụy hay không?

Tên kia không nhiều lời với cậu nữa, trực tiếp đem cậu vác lên đi vào nhà:

- Không muốn, mau thả tôi xuốnggggg!!!!!!!

Cậu giầy giụa kêu la um sùm nhưng dường như không có một chút tác dụng nào. Hắn để cậu trong phòng rồi nhanh chóng ra ngoài, không quên khóa luôn cửa. Cậu chỉ biết trút giận lên cái gối bên cạnh:” Ngay từ đầu hắn đã không có ý định cho mình cơ hội trốn đi. Đáng hận mà...”. Sau đó mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

8:30 tối

Hắn xuống máy bay liền lên xe về nhà. Không biết vì sao nhưng hắn đang rất muốn gặp cậu.

Cậu bây giờ rất buồn chán vì bị nhốt trong căn phòng tẻ nhạt này, lúc chiều chỉ gặp Canh Nhi được một chút, cô ấy mang thức ăn đến cho cậu liền rời đi. Cũng không có nói chuyện. Kỳ lạ.

Hắn cuối cùng cũng về tới nhà. Một mẻ đi thẳng lên phòng mình- cũng có nghĩa là nơi cậu ngủ mấy ngày nay. Mở cửa thản nhiên đi vào nhà tắm, không để ý tới con người đang ngáy ngốc kia.

Cậu đang lơ đãng xem TV thì cửa phòng bất ngờ bật ra, trái tim cậu thiếu chút nữa là văng ra ngoài, hoảng hồn mới biết là hắn. Nhưng rất nhanh hồn cậu lại trôi theo gió. Hắn về thì cậu coi như xong. Hắn nói đi một tuần mà sao bây giờ lại ở đây?

Lát sau, hắn từ nhà tắm bước ra, trên người chỉ mặc mỗi chiếc quần jogger xám, lộ ra khuôn ngực màu đồng rắn chắc. Mới tắm xong nên tóc còn ướt, rơi vài giọt nước lên vai vô cùng quyến rũ a

Cậu nhìn hắn đến ngây dại cả người.

- Em nhìn cái gì? Hắn hỏi khi thấy ai đó nhìn mình như sinh vật lạ.

Cậu giật mình, ngượng ngùng trả lời:

- Không....không có gì...

Rồi cậu nhanh chóng chui vào trong chăn, chỉ chừa lại đôi mắt để xem hắn tiếp theo sẽ làm gì.

Hắn tiến về phía giường, trực tiếp đem cậu đặt dưới thân, tay để lên chỗ mấy hôm trước hắn đã khắc tên mình lên, hỏi cậu:

- Đau không?

Cậu không dám trả lời “có” nên lắc đầu.

Hắn giống như không tin, đem áo của cậu kéo xuống, tháo luôn băng băng vết thương rồi hôn liếm lên nơi đó.

- Um....ahhh....đau..

Vết thương chưa lành hẳn nên khi đầu lưỡi ấm nóng của hắn chạm vào không khỏi đau rát.

- Còn dám lắc đầu, hôm nay tha cho em. Ngủ.

Hắn ôm cậu vào trong ngực, ngửi lấy mùi thơm dễ chịu từ cậu. Càng ôm chặt cậu hơn.

Mặt cậu trực tiếp tiếp xúc với cơ thể hắn đỏ ửng. Cơ thể cứng nhắc không tự nhiên. Làm hắn không hài lòng lên tiếng:

- Nhanh ngủ đi, hôm nay tôi không làm gì em đâu.

Cậu lúc đầu không tin nhưng lát sau vẫn không có động tĩnh gì mới thả lỏng người, yên tâm ngủ một giấc thật ngon.

Sáng sớm hôm sau

Hắn thức dậy trước cậu nhưng không rời đi, chỉ nằm đó nhìn cậu ngủ. Gương mặt cậu lúc ngủ đáng yêu vô cùng. Làm hắn muốn đè cậu ra ăn sạch cho tới khi thỏa mãn mới thôi.

Qua một khoảng thời gian, cậu cuối cùng cũng chịu tỉnh:

- Humm.....

Nhưng mà sự lười biếng ngăn cậu mở mắt, cứ thế rút sâu vào trong ngực hắn, lại còn cọ cọ mấy cái.

Hắn vui vẻ khi thấy cậu ngoan ngoãn như một con mèo con nằm trong lòng mình vậy.

- Được rồi, mau tỉnh.

Hắn lay nhẹ người cậu. Nhưng con người ấy vẫn không chịu ngồi dậy.

- Không muốn~ người ta đang ngủ mà

~~Cậu lại càng ôm chặt lấy hắn. Được, không ngồi dậy cũng không sao, hắn trực tiếp bế cậu đi rửa mặt.

Nghĩ là làm, hắn bế cậu đi thẳng vào nhà tắm. Lúc dòng nước mát lạnh chạm vào da mặt cậu mới bừng tỉnh. Liền thấy gương mặt anh tuấn của hắn đập vào trong mắt, hoảng hốt đẩy hắn ra, bất ngờ bật té nhưng may mà hắn đỡ kịp. Thì ra hắn cũng để cậu ngồi vắt vẻo trên bồn rửa mặt.

Cậu bám chặt áo hắn, nhưng lại không dám nhìn thẳng mặt, chỉ biết cúi đầu. Cậu sợ ánh mắt lạnh lùng của hắn khi nhìn mình. Và cả gương mặt lãnh đạm đó nữa. Nói tóm lại chính là cậu sợ hắn. Khí thế bức người như vậy, mà cậu lại là một kẻ nhát gan a

4. Chương 4

Hắn thấy cậu cúi đầu mặt xuống mãi, có chút buồn bực nói:

- Ngước mặt lên, chẳng lẽ mặt đất còn đẹp hơn mặt tôi?

- Không.....không phải.....

Cậu khổ sở trả lời.

- Tôi bảo em ngước mặt lên!

Cậu thấy hắn tức giận nên miễn cưỡng ngẩng đầu, nhưng cũng không có nhìn mặt hắn. Thế này lại càng làm hắn khó chịu, mạnh bạo nắm lấy cằm cậu để cậu đưa mặt về phía mình.

- Ah....

Hắn nhanh chóng dùng môi mình lấp đầy đôi môi nhỏ của cậu. Đây được gọi là chào buổi sáng a.

- Được rồi, bây giờ xuống nhà ăn sáng.

Hắn lại bế cậu ra ngoài. Đẩy nhẹ hắn ra, cậu nói nhỏ:

- Tôi...tôi tự đi được, anh không cần phải làm vậy đâu.

Cậu từ chối hành động của hắn. Hắn không nói gì nhưng vẫn làm theo ý cậu. Đặt cậu xuống đất rồi ra ngoài trước, cậu nhẹ nhàng đi phía sau.

Tại bàn ăn

Hắn ngồi xuống trước, cậu đi ngay đằng sau nên hắn tiện tay ôm lấy cậu đặt lên đùi mình. Tư thế hai người vô cùng ấm muội a

~~Mặt cậu giờ đã ửng hồng, xung quanh có thêm mấy tên thuộc hạ và mấy cô giúp việc càng khiến cậu xấu hổ hơn, mặt càng ngày càng đỏ. Chỉ còn biện pháp nói chuyện với hắn.

- Anh có.....có thể bỏ tôi ra không, như thế này thì làm sao anh ăn được?!

- Tôi không nói mình tự ăn.

Cậu khó hiểu hỏi lại:

- Ý anh là gì...?

- Em bồi tôi ăn.

Hắn thản nhiên ôm eo cậu nói.

“Không sao. Chỉ là bồi hắn ăn thôi mà, có gì to tát đâu chứ”. Cậu tự an ủi mình như thế.

- Anh.....mở miệng ra đi...

Cậu đưa muỗng thức ăn lại gần mặt hắn, nhỏ giọng hỏi.

- Em ăn đi.

- Cái này là anh bảo tôi ăn trước đó.

Cậu lấy muỗng thức ăn lại, đưa vào miệng mình, chưa kịp nhai thì lại bị hắn đè ra hôn. Lần này hắn không phải là hôn mà là “ăn”

- Tôi không thích ăn bằng cái kia. Thế này ngon hơn.

Cậu đơ mặt ra trước câu nói của hắn. Hắn đang nói thật sao? Không thể tin được mà, ahhh đầu cậu sắp nóng đến hồng rồi. Hắn chỉ ăn một chút rồi thôi, thời gian còn lại chính là ngồi nhìn cậu ăn a. Hiện tại cũng có một người khác đang nhìn cậu nhưng là với ánh mắt đầy ganh ghét.

“Trưa”

Hắn đi ra ngoài. Cậu giống như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

- Mình mất tích một tuần, điện thoại cũng mất nốt, không biết họ lo lắng thành thế nào rồi. Thật nhớ họ quá đi a~.

Cậu lăn lộn trên giường rồi “phịch”, rớt xuống đất một cái đau điếng. Nghĩ mãi cũng chẳng nghĩ ra cách nào để trốn đi.

- Tại sao lại ngốc như vậy ahhhh!!!!

Âm thanh thảm thiết của cậu vang khắp phòng, rồi mọi thứ lại trở về sự im lặng đến gai người kia. Cậu chỉ còn biết bật TV xem đỡ buồn.

Hơn 9h tối hắn mới về. Hôm nay chính là ngày hắn đánh bại ba hắn. Ông Trịnh(ba hắn) mặt không chút biểu tình, nhìn hắn nói:

- Rất tốt, ta đã sai khi đánh giá thấp con. Sau này cứ thế mà tiến. Hãy nhớ. Con phải là người mạnh nhất trong giới hắc đạo này. Nhưng.....hãy biết yêu thương. Đừng giống ta để rồi hối hận cả đời.

- Đã hiểu. Tôi không giống ông về khoản tình cảm. Tôi không hề vô tình như ông.

- Có vẻ như con vẫn không thể tha thứ cho ta.

- Cả đời này tôi khó lòng mà tha thứ cho ông.

Nói xong hắn rời đi. Ông Trịnh nhìn theo bóng lưng hắn cười khổ. Ông đã mắc một sai lầm quá lớn rồi.

Hắn lòng cũng không nhẹ nhõm gì. Sự tổn thương này đã đi theo hắn lâu lắm rồi, không biết đến bao giờ mới phai.

Hắn về đến nhà thì cậu đã ngủ rồi. Đi tắm rồi sau đó lên giường ôm cậu ngủ. Hắn chỉ định như thế thôi nhưng cái con người ngu ngốc kia lại làm hắn nóng hết cả người. Vừa mới từ phòng tắm bước ra, đã thấy cậu tung chăn lộ đôi chân trắng mịn, trên người mặc mỗi chiếc áo sơ mi của hắn. Nhắc mới nhớ, hình như hắn quên không có mua quần áo cho cậu.

Trở lại vấn đề chính, hắn sau khi nhìn thấy cậu bán khóa thân ngủ, phía dưới bắt đầu rục rịch thức dậy.

- Cái này là do em câu dẫn tôi trước.

Hắn hôn mặc cho cậu đang ngủ. Một nụ hôn đầy lửa tình, mãnh liệt và thô bạo. Làm cậu từ trong mộng cũng phải tỉnh dậy.

- Ummmm.....anh....làm gì....

Cậu cố gắng lên đẩy hắn ra nhưng càng giãy giụa hắn càng giữ chặt. Đến khi cậu không còn một chút sức lực nào nữa hắn mới buông tha. Lúc này đôi môi của cậu đã sưng đỏ hết cả.

Hắn lại hôn xuống cổ cậu, để lại mấy dấu hôn ngân ửng hồng. Sau đó di chuyển đến hai hạt đậu nhỏ trước ngực, một bên hôn liếm một bên dùng tay xoa nắn. Thân thể non nớt của cậu nhanh chóng có phản ứng. Khoái cảm lạ ập đến, cậu muốn hắn ngừng lại nhưng cũng muốn hắn tiếp tục.

- Ahhhh.....anh.....umm dừng lại...đi...

Hắn không quan tâm đến lời nói của cậu, cứ liếm lộng đến khi thoả thích lại đi xuống phía dưới. Tay kia kéo quần lót của cậu ra, tiểu đệ ể ể ẩm ướt ngẩng đầu xuất hiện.

Hắn dùng tay chạm nhẹ vào “cậu bé” của cậu nói.

- Chỉ mới thế này mà em đã ướt như vậy. Nhạy cảm quá đấy.

- Ahhh.....

Hắn xoa xoa “cậu bé” của cậu. Khoái cảm còn hơn cả lúc nãy, cậu rất nhanh liền bắn trong tay hắn. Hắn liếm hết những gì trên tay mình sau đó lại hôn cậu. Mặt cậu nhăn lại vì mùi của thứ đó rất nồng.

Buông cậu ra, hắn đi đến cái tủ đầu giường, lấy tuýp bôi trơn trong ngăn kéo đổ một ít lên tay mình. Sau đó lật người cậu xuống, đầu tiên đưa một ngón tay vào trong tiểu huyệt chưa từng được khai phá của cậu. Nhẹ nhàng chuyển động.

- Ahh....anh....mau... mau lấy..ahh...tay...ra....

Rồi đến ngón thứ hai, thứ ba. Rất đau a~~ cậu thực sự không chịu nổi nữa, nước mắt bắt đầu rơi.

- Đau...hức...anh.....anh mau lấy....hức...ra đi mà....

Hắn rút tay, lật người cậu lại, nắm lấy chân cậu đặt thành chữ M, rồi đem tính khí đã cứng từ lâu của mình ra đi vào bên trong cậu.

- AHH.....quá...quá lớn...ahh.....không thể....

Của hắn rất to nên chưa vào được một nửa đã dừng lại. Mồ hôi hắn chảy dài trên ngực. Ôn nhu hôn lên mặt cậu:

- Mau thả lỏng, nếu không em sẽ bị thương. Ngoan.

Cậu sợ đau nên nghe lời, cố gắng thả lỏng, hắn liền một mạch đi vào, nhưng không có động.

- Ah.....đau...đau quá.....hức hức.....nóng.....

Cậu lắc lắc đầu, nức nở, tay bấu chặt vào tay hắn, mong hắn đi ra nhưng mà cậu càng khóc thì thú tính của hắn càng nổi dậy. Nhìn đến gương mặt ửng hồng vì kích tình của cậu hắn lại muốn khi dễ cậu.

- Xin lỗi nhé. Tôi không đợi được.

Dứt lời, hắn bắt đầu chuyển động, tốc độ tăng dần. Thứ của hắn vừa nóng, vừa thô to. Kéo căng nội bích nhỏ bé của cậu.

- Ahhaha....chậm....chậm...một chút....đau...

Ban đầu là đau, dần dần trở thành khoái cảm, nó đã đánh sập lí trí cuối cùng của cậu. Cả phòng ngập trong âm thanh rên rỉ và thở dốc, đầy mùi tình ái.

Cậu đã ra hai lần rồi mà hắn vẫn chưa chịu xuất, cậu lại bắt đầu khóc, vừa đau vừa khoái hoạt, một cảm giác lạ lẫm cậu chưa từng trải qua.

Thấy cậu sắp không trụ nổi, hắn luật động nhanh hơn rồi bắn tất cả tinh dịch vào bên trong cậu.

- Umm.....ahaa.....

Cậu giật giật người rồi bắn lần thứ ba. Hắn hôn nhẹ lên môi cậu, lúc này đã mê man như muốn ngất. Sau đó đem cậu vào phòng tắm tẩy rửa. Hắn vẫn chưa ăn thoả mãn a. Nhưng đây là lần đầu tiên của cậu nên đành phải tiết chế một chút vậy.

5. Chương 5

Sáng sớm hôm sau lại là hình ảnh hấn ôm cậu vào trong ngực an tĩnh ngủ. Đến 7:00h, hấn thức dậy đi sang thư phòng. Bởi vì mệt nên đến trưa cậu mới tỉnh. Cả người đều đau nhức rã rời, nhất là thắt lưng và nơi đó. Cậu bây giờ chẳng còn một chút sức lực nào nữa a.

Nhớ đến đêm qua, mặt cậu lại phừng phừng nóng, đỏ lên tận mang tai.

- Uiiii, đau hông quá....đã thế ngủ luôn vậy..

11h trưa

Hấn từ thư phòng đi ra, dặn dò giúp việc nấu cháo cho cậu rồi mới về phòng mình. Vừa nhìn lên đã thấy cậu vo thành một cục to trên giường. Đi đến kéo chăn ra, gọi cậu thức dậy.

- Dĩ Thuần, tỉnh.

- Không muốn

- Tôi đây không phải là đang trưng cầu ý kiến của em mà là đang ra lệnh cho em.

Cậu bây giờ mới nhớ ra mình đang nói chuyện với ai, ngồi bật dậy sau đó liền ngã xuống, kêu rên:

- Hự... Tch...tch..tch...

Ngồi dậy mạnh quá làm thân thể cứng nhắc của cậu đau đến phát khóc.

Hấn không buồn nói nữa, trực tiếp mang cậu vào nhà vệ sinh. Nhưng rất nhẹ nhàng a

~~Đặt cậu trong đó rồi ra ngoài xem TV. Đã vào đây rồi nên cậu đành phải rửa mặt thôi. Xong, cậu lết từng bước chậm chạp đi ra, đau thật chứ chẳng đùa.

Thấy cậu ra, hấn ôm cậu lại, để cậu ngồi lên đùi mình như lần trước, nhưng lúc này chính là đối diện nhau a. Tư thế này vô tình chạm vào nơi nào đó, cậu liền nhắm mắt lại, rên nhẹ.

Mặt cậu lại đỏ như gấc chín. “Xấu hổ quá đi mất”. Cậu nghĩ thầm.

- Đau lắm sao?

Hấn hỏi khi thấy mặt cậu vẫn chưa nhú lại. Tay lại di di đến địa phương kia thăm dò. Cậu nhanh chóng giữ lấy tay hấn, ngại ngần mở miệng:

- Ah...không...hết...hết đau rồi...

- Vậy sao?!

Hấn thu tay lại để lên eo cậu, tay kia nâng cằm cậu lên hôn, nhẹ nhàng nhưng rất dài. Cậu không một chút phản kháng mà còn cùng hấn dây dưa. Không khí đang ngọt ngào bất ngờ cánh cửa bật mở. Cậu vội vàng đẩy hấn ra. Quay mặt sang chỗ khác, mặt nóng bừng.

- Tôi....tôi mang cháo vào cho thiếu gia.

Thì ra là cô giúp việc, hấn lạnh lùng nói:

- Cô không biết gõ cửa?

- Tôi xin lỗi. Sẽ không có lần sau. Mong thiếu gia tha lỗi.

- Ra ngoài.

- Vâng!

Cô ta để tô cháo lên bàn rồi vội vã đi ra, cả người không lạnh mà run, hấn khi tức giận thật đáng sợ a.

Hắn lấy cháo dứt cho cậu. Cậu định tự mình làm nhưng nhìn thấy ánh mắt đe dọa của hắn nên thôi, ngoan ngoãn để hắn bồi mình ăn.

Sau khi ăn xong, cậu lại muốn ngủ. Cậu tự cảm tưởng mình đang giống như một con lợn(-_-). Hắn thấy cậu ngáp liên tục liền hỏi:

- Muốn ngủ sao?

Cậu gật gật đầu, dụi dụi mắt. Hành động này vô cùng đáng yêu a. Hắn không kìm được lại hôn xuống một cái rồi mới mang cậu lên giường đi ngủ. Cậu bây giờ đã chính thức bị những hành động ôn nhu này của hắn mà yêu rồi. Cậu tự gieo vào lòng mình một hạt mầm mà không biết khi nào nó sẽ lớn lên, cũng có thể nó sẽ vĩnh viễn nằm lại đó. Nhưng cậu không quan tâm, chỉ cần hiện tại hắn vẫn còn ở bên cạnh cậu là tốt rồi.

Cậu là như thế, cái gì cũng chịu đựng một mình. Lúc nhỏ bị bạn bè bắt nạt cũng không nói cho ba mẹ, đến khi có người khác nói với thầy giáo mới có thể đi học bình thường. Tới khi học đại học, thích một cô gái kia, cũng không nói cho người ta biết, đến lúc cô ta có bạn trai rồi mới hối tiếc. Vậy mà bây giờ lại tiếp tục im lặng. Không nói vì cậu sợ, sợ rằng lúc nói xong mọi chuyện không như mong đợi mà biến xấu đi, sẽ không thể bên nhau được nữa. Cậu thừa nhận ít một chút còn hơn không có gì. Ngốc nghếch như vậy, hỏi sao cậu lúc nào cũng chịu thiệt.

Nhưng cuối cùng cậu cũng không chắc đó có phải là yêu không hay chỉ là rung động nhất thời?! Dù gì cũng chỉ ở cạnh nhau có vài ngày, cứ chờ thêm một thời gian nữa đã. Cậu dần dần chìm vào giấc ngủ với những suy nghĩ găm chặt vào giấc mơ.

Những ngày này hắn không cần phải làm gì cả, cho nên mới rảnh rỗi ở nhà bồi cậu. Với lại, cùng cậu một chỗ rất thoải mái, mùi hương trên người cậu thực sự rất thơm, mỗi lần cùng cậu ngủ đều ngủ rất lâu a. Trước đây, những người bên cạnh hắn chưa từng có ai mang lại được cảm giác thích thú như vậy a.

Chiều

Hắn đã thức từ lâu, lấy hồ sơ gì đấy ra xem, một tay vẫn để cậu nằm lên. Thấy cậu động nhẹ, nhìn một chút rồi nói:

- Đã tỉnh. Đi rửa mặt, tôi đưa em ra ngoài.

Cậu còn say ngủ hỏi lại:

- Đi ra ngoài.....?!

- Hay em muốn tiếp tục trong nhà. Vậy cũng tốt!

- Không có. Tôi rất muốn ra ngoài.

Nói xong chạy nhanh vào phòng tắm. Lúc đã cởi hết quần áo mới nhớ ra một việc:

- Lấy cái gì mà mặc đây....!?! (-_-)

Đang loay hoay thì cánh cửa mở ra, cậu giật mình quay lại thấy hắn trên tay cầm theo một bộ quần áo ném cho mình, không nói không rằng đi ra. Cậu ngẩn ngơ trong giây lát rồi mới bắt đầu tắm rửa.

Cậu vừa vào nhà tắm hắn mới nhớ chưa nói cho cậu chỗ để quần áo. Đáng lẽ hắn định đưa cậu đi mua lúc sáng nhưng thấy cậu thân thể không khỏe nên mới tự tiện đặt vài bộ, một chút nữa mới đi mua. Cũng không ngờ hắn chọn bữa vậy mà cậu lại mặc vừa như in. Đáng khen.

Hắn chọn cho cậu áo thun cotton trắng, quần kaki đen. Không biết như thế nào nhìn cậu lại ốm yếu hơn lúc đầu. Nhìn cậu hắn chỉ muốn ôm vào lòng mà yêu thương nhưng rất tiếc, đó cũng chỉ là suy nghĩ bất chợt bật ra.

Hắn đi lại tủ quần áo, lấy một chiếc áo sơ mi đen khác mặc vào. Cậu đứng nhìn hắn cởi áo ra mà đỏ mặt, cảm thán: "Thân hình hắn thật đẹp, nhất là khuôn ngực đó a

~".

- Em ngốc cái gì? Đi thôi.

Hắn nắm tay cậu kéo đi. Cảm giác thật ấm a~~

6. Chương 6

Hắn đầu tiên dẫn cậu vào một nhà hàng rất sang trọng. Ánh đèn vàng lấp lánh, nhưng dù có lung linh đến mấy cũng không bằng hình ảnh hai nam nhân một nhỏ bé đáng yêu đi cùng một người đàn ông hảo soái a. Những người có mặt ở đó không khỏi phải đưa mắt nhìn bọn họ một chút.

Đối với nơi này, cậu đây là lần đầu tiên được đến a. Mọi thứ đều sáng đến nhức mắt.

- Muốn ăn cái gì?

- À....anh chọn giúp tôi đi.

Hắn gọi phục vụ mang ra vài món cậu thích. Cậu hơi bất ngờ:

- Sao anh biết tôi thích mấy món này?

- Ăn đi.

Hắn từ chối trả lời cậu một cách phũ phàng, rồi cúi xuống ăn phần của mình. Cậu cũng bắt đầu thưởng thức mỹ thực.

Ăn xong, hắn đưa cậu đi mua quần áo, đồ dùng cá nhân và một chiếc điện thoại mới.

- Những thứ này đắt như vậy, tôi làm sao có khả năng trả nổi chứ...?!

Cậu tỏ vẻ lo lắng khi thấy hắn cứ lấy hết cái này đến cái kia, mà đây là trong một shop thời trang cao cấp, toàn những thứ có giá trên trời thôi.

- Tôi sẽ trả.

- Vậy coi như tôi mắc nợ anh rồi. Như thế nào vẫn là tôi không thể trả nổi....

- Bán thân trả chẳng lẽ không đủ?

- Anh.....anh đang nói chuyện nghiêm túc sao?! Chuyện này tuyệt đối không được!

- Em có quyền quyết định? Hử?!

Hắn nhìn cậu thách thức. Đúng là cậu không có cái quyền đó a

- Anh.... Tôi không muốn mua nữa, tôi không muốn bán thân, anh trả lại hết đi. Mau đi về thôi.

Cậu mếu máo. Giữ tay hắn lại không cho hắn lấy thêm cái gì nữa, một hai đôi kéo hắn về. Nhưng mà cậu yếu hơn hắn rất nhiều, chuyện này coi như không có khả năng.

Mà cái chuyện bán thân hắn chỉ là muốn hù dọa cậu một chút ai ngờ cậu lại sợ đến như vậy. Đúng là ngốc hết thuốc chữa. Hắn bật cười, đẩy cậu qua một bên, tiếp tục đi mua sắm. Còn cậu, vẫn chưa biết rằng mình đang bị lừa.

Quần áo gì gì đó đã mua xong, hiện tại cũng không còn sớm. Hắn quyết định lái xe về nhà. Trên xe, cậu mệt mỏi dựa vào vai hắn ngủ ngon lành.

- Dĩ Thuần, tỉnh.

- Đến nhà rồi sao.....?!

- Nhanh đứng dậy.

Cậu lảo đảo bước ra khỏi xe, mắt nhắm mắt mở đi theo hắn lên phòng. Vừa vào cậu đã bay lên ổ chăn tiếp tục ngủ. Thấy cậu lười biếng không thèm thay đồ ngủ ra hắn bắt đầu sử dụng chiêu cũ:

- Nếu em không thay quần áo nổi thì để tôi giúp em.
- Cậu từ trong mộng đẹp cũng phải ngồi ngồi dậy:
- Tôi tự thay được rồi!

Sau đó chạy vèo vào nhà tắm. Còn hấn, đi thẳng sang thư phòng. Tối đó, hấn cũng không có quay lại, làm ai đó cả đêm khó khăn lắm mới ngủ được.

* Lại nói đến ba mẹ cậu*

Mấy tuần tìm kiếm mòn mỏi mà vẫn không thấy tin tức của con mình đâu, bà An bắt đầu sinh bệnh, nhưng không nguy hiểm gì, chỉ là cơ thể suy nhược một chút vì quá lo lắng cho cậu.

Có người nói rằng, mấy ngày trước có nhìn thấy một cậu bé khá giống cậu bị một đám mặc đồ đen mang đi. Cũng không biết ra sao rồi. Nghe thế, bà An như suy sụp, nếu bọn người đó thực sự là xã hội đen thì đứa con trai nhỏ bé của bà phải làm sao đây. Vậy là mọi người lại bắt đầu gấp rút đi tìm.

~~Sáng sớm, có ai đó mang theo cặp mắt gấu trúc xuống ăn sáng. Nhìn bộ dạng của cậu hấn biết ngay là không ngủ được. Nhưng mà vì sao?

- Em không ngủ được?
- Ừm.
- Vì sao? Không có tôi nên không thể ngủ?!

Bị nói trúng tim đen, cậu vội vàng chối:

- Không.....không phải, chỉ là tôi.....tôi....tôi.....nhớ ba mẹ thôi.
- Vậy à. Muốn tôi cho em gặp là họ không?
- Có thể sao?
- Làm người yêu tôi đi. Tôi sẽ cho em gặp họ.

"Bang", đầu cậu vang lên một tiếng. Mắt mở to, mặt đỏ bừng, lắp bắp nói:

- Người.....người.....người yêu?! Anh đang nói cái gì vậy....chúng ta là con... trai...cơ...mà...
- Thì sao?
- Anh.....
- Em đồng ý hay là không?
- Chờ....chờ tôi một chút...

Cậu xoay người, đưa lưng về phía hấn bắt đầu suy nghĩ. Tối hôm qua không ngủ được, cậu đã nghĩ rất nhiều về hấn và cuối cùng cậu chốt lại rằng mình đã động lòng trước hấn rồi. Cậu không muốn một lần nữa phải hối hận trong chuyện tình cảm nữa.

- Tôi đồng ý.

Cậu như thế, còn hấn thì sao? Cả đêm hôm qua hấn cũng như cậu, suy nghĩ rất nhiều về đối phương, hấn đã từ lâu chưa động tâm với bất kì ai, cũng từng nghĩ mình sẽ chẳng yêu thêm một ai nữa. Nhưng ngay lần đầu tiên nhìn thấy cậu, hấn đã muốn đem cậu về mà yêu thương, mà nâng niu. Nhưng thứ ái tình này luôn luôn mang lại đau khổ, nhanh như thế mà đã yêu làm hấn nhất thời không thể tin. Cho đến tối hôm qua, hấn đã hạ quyết tâm nhất định phải đem cậu giam bên cạnh mình.

Vừa nghe cậu đồng ý, hấn vui nhưng lại không biểu hiện ra ngoài. Cái vẻ mặt băng lãnh này đi theo hấn bao lâu nay đâu phải muốn thay đổi liền thay đổi. Nhưng cũng không quan trọng gì, chỉ cần cậu vẫn cười vui vẻ là đủ rồi.

- Ngày mai tôi sẽ đưa em đi.

- Hôm nay đi luôn không được sao...?!
- Hôm nay tôi bận.
- Ừm. Tôi ăn xong rồi.

Cậu đứng lên đi về phía hấn.

- Àhh.... Cảm ơn anh.

Cậu cúi xuống hôn nhẹ môi hấn một cái trước khi chạy vọt lên phòng. Đóng cửa phòng lại, mặt cậu đỏ như tôm luộc:” Ahhhhhhhh..... Mình vừa làm hành động ngu ngốc gì vậy trời”

Hấn cũng bất ngờ vì đây là lần đầu tiên cậu tự nguyện hôn hấn a. Tâm trạng có chút vui vẻ rời khỏi nhà.

7. Chương 7

Chiều, hấn nhắn tin cho cậu:” Em ăn tối trước đi, rồi đi ngủ, tối nay tôi về trễ”. Cậu rất vui nga, đã có cảm giác giống như đang yêu nhau rồi a

. Sau khi ăn tối xong, cậu không làm như hấn bảo mà ra ngoài vườn ngồi. Cậu thích thời tiết như thế này, vừa lành lạnh lại man mát, rất sáng khoái a. Ngồi đó nhìn trời, ngắm sao, rồi ngủ quên mất. Trời càng tối, không khí càng lạnh, nhưng cậu lại mơ màng thấy ấm áp, mùi hương này thật quen a. Không tự chủ được, cậu càng rút sâu vào lòng hấn.

Hấn từ bên ngoài về. Đang rất muốn ôm cậu ngủ, thế nào lại thấy cậu ngồi ngoài này, trên người chỉ mặc mỗi chiếc áo khoác mỏng. Cậu đứng là không biết nghe lời gì cả. Hấn vươn tay ôm lấy cậu, mang vào trong nhà. Cả người cậu đều rất lạnh vì thấm sương đêm, nhanh chóng lấy chăn quấn cho cậu rồi mới đi tắm. Sau đó mới lên giường ngủ.

* 6:00h hôm sau*

Sương vẫn giăng đầy trời, cậu vì hôm nay được gặp lại ba mẹ nên thức rất sớm, lại không nỡ ra khỏi vòng ôm của hấn nên cứ tiếp tục nằm đó nhìn hấn.

Hấn không phải là không biết cậu đang nhìn mình chỉ là không nói ra mà thôi. Vòng tay siết lấy cậu chặt hơn. Hơi ấm truyền cho nhau làm cả hai đều lưu luyến.

Nằm một lát, trời cũng bắt đầu ấm hơn, cậu ngồi dậy, gọi luôn hấn đi rửa mặt.

- Đi rửa mặt thôi. Anh đã hứa sẽ đưa em về gặp ba mẹ em mà.

Hấn đứng lên, xoa đầu cậu nói:

- Không cần gấp, ăn sáng đã.
- Ừm.

Ăn sáng xong hấn liền đưa cậu về nhà. Trên đường đi, hai người không có nói chuyện với nhau. Hấn trước giờ vốn đã kiệm lời, còn cậu không nói là vì ngại a. Cũng muốn bắt chuyện lắm nhưng nhìn mặt hấn lạnh lùng như vậy, cuối cùng cậu vẫn là im lặng. Lúc đến nhà, ba mẹ cậu giống như từ địa ngục trở về, ôm chặt cậu như thể cậu sẽ liền tan biến ngay vậy. Mẹ cậu vừa khóc vừa nói:

- Con đã ở đâu mấy ngày nay? Có biết ba mẹ lo cho con thế nào không hả?
- Con xin lỗi, là con không tốt. Bây giờ con đã ở đây rồi, mẹ đừng lo lắng nữa.
- Được rồi, được rồi. Không lo nữa. Mà mấy ngày con ở đâu. Sao mẹ không liên lạc được?
- Con...con...

- Dĩ Thuần, cậu trai này là ai vậy?

Ông An bấy giờ mới lên tiếng khi thấy nhân vật lạ xuất hiện trong nhà mình.

- Anh ấy...là...à...

Cậu không biết mình nên nói làm sao cho đúng, cứ đứng ấp úng mãi.

- Con là Trịnh Quang Khải, người yêu của Dĩ Thuần. Mấy ngày nay em ấy chính là ở chỗ của con. Mong hai bác thứ lỗi vì đã không nói trước.

Cả nhà bỗng dưng im lặng đến đáng sợ, chỉ còn nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc vang lên. Qua một khoảng thời gian ngắn, ba cậu bình tĩnh hỏi lại:

- Người yêu? Với hai đứa con trai? Cậu bao nhiêu tuổi rồi? Công việc của cậu là gì?

- Con 29 tuổi, là chủ tịch tập đoàn Avex.

Cậu tròn mắt nhìn hấn. 29 thôi, Avex, hấn đang đùa sao? Đó là tập đoàn lớn thứ hai cả nước đó?! Trẻ như vậy sao?

- Nếu cậu là chủ tịch, với ngoại hình thế này thì đời tư chắc chắn bị rất nhiều người soi mói. Nhưng cậu vẫn có địa vị, họ sẽ không dám nói bừa. Nhưng còn con trai tôi thì sao? Nó chỉ là một y tá bình thường. Sẽ không thể tránh khỏi việc bị người khác chỉ trích.

- Con chắc chắn sẽ không ai dám chỉ trích em ấy.

Cứ thử đi, ai dám làm bất kỳ một hành động hay một lời nói tổn hại đến cậu thì xem như người đó không cần sống.

- Cậu nghĩ mình sẽ yêu Thuần Thuần được bao lâu?

Mẹ cậu hỏi một câu làm hấn phải lặng đi trong giây lát. Được bao lâu đây? Hấn vẫn chưa biết được nhưng tương lai gần hấn chắc chắn vẫn yêu cậu.

- Con không thể đảm bảo sẽ yêu thương em ấy cả đời nhưng hiện tại con sẽ yêu thương em ấy hơn bất cứ thứ gì.

Cả ba mẹ cậu đều cười mãn nguyện, mẹ cậu nói:

- Chúng ta giao Dĩ Thuần cho con, đối xử với nó tốt một chút. Nó đã chịu rất nhiều thiệt thòi rồi. Nhớ là không được bắt nạt nó đâu đấy.

- Cảm ơn hai bác. Con sẽ đối xử tốt với em ấy. Hai người yên tâm.

- Hai người xem con là con nít hay sao mà sợ người ta bắt nạt chứ?

- Chứ còn gì nữa. Mà hai đứa đã ăn gì chưa?

- Lúc này ở nhà anh ấy có ăn rồi.

- Vậy hai đứa lên phòng nghỉ ngơi đi.

- Vâng.

Cậu với hấn ở trong phòng được một chút rồi hấn bảo mình có việc phải đi, có lẽ đến chiều tối mới về đón cậu được. Còn hôn cậu một cái trước khi rời đi. Cậu chỉ kịp nói hai chữ tạm biệt.

Cậu ở nhà, biết thế nào hấn cũng sẽ không chịu ăn uống gì cho nên ráng làm mấy món mà hấn thích. Ai ngờ, lúc về hấn liền giục cậu đi, còn trách cậu lo nhiều, nhưng khi thấy mặt cậu xụ xuống thì nói lại:

- Cái này về nhà làm lại cho anh. Bây giờ về thôi.

- Ừm.

Mặt cậu vẫn chưa chịu vui lên, làm hấn có chút hối hận a. Liền đi tới ôm cậu, thật nhẹ nhàng:

- Ngược mặt lên.

Cậu làm theo hấn, nhanh chóng môi bị cướp đi. Cả hai dây dưa mất một lúc, đến khi cậu không thể thở được nữa, đánh nhẹ vào ngực hấn mới chịu buông tha. Mặt cậu ửng hồng, cánh môi đỏ mọng có chút sưng làm hấn nhất thời muốn đem cậu ra ăn sạch lần nữa a. Nhưng ở đây thì không tiện. Về nhà tính sau vậy.

8. Chương 8

Về nhà, cậu còn chưa kịp làm gì đã bị hấn kéo lên giường cởi sạch quần áo:

- Áh.... Anh định làm gì.....

- Làm em.

- Em không muốn, thả em ra.....

- Là do em quyến rũ anh trước.

- Khi nào chứ...em không có, mau thả....ummmm

Cậu chưa kịp nói thêm gì nữa đã bị hấn hôn cho tới tẩm mặt mày. Hấn từ từ hôn dần xuống, đến trước ngực cậu gặm cắn, cậu cong người phát ra âm thanh nhỏ:

- Umm.....đừng mút nữa.....

Tay hấn đi xuống cầm lấy “cậu bé” của cậu mà vuốt ve. Khoái cảm cả trên lẫn dưới đánh úp lên cậu, cả người đỏ như tôm luộc, không lâu sau cậu liền bắn ra. Xấu hổ không dám nhìn hấn. Nhưng mà hấn đâu quan tâm tới điều đó, còn chuyện khác thú vị hơn mà. Từ trong ngăn kéo lấy ra một ít chất lỏng hôm nọ, chạm nhẹ vào huyết khẩu của cậu, ngón tay bắt đầu tham nhập. Vẫn là giống như lần trước, rất chặt a. Cậu lúc này có cảm giác nơi đó mát lạnh, không đau như lần đầu mà lại có chút ngứa. Lần này là do hấn quá dịu dàng a.

Sau khi khuếch trương xong, hấn lấy cự vật thô to của mình ra, lộn một chút mới đi vào tiểu huyết phần nộn kia, từ từ tiến vào, cậu cũng rất cố ý phối hợp cùng hấn a. Khi đã vào rồi hấn vẫn không chịu động, chờ cậu tự mình cầu hấn xuyên xỏ. Cậu sau một hồi vẫn thấy hấn im lặng, nơi đó bắt đầu dâng lên một cảm giác ngứa ngáy khó chịu, không khỏi ngoáy cái móng nhỏ, làm hấn chút nữa không kiềm chế được.

- Cầu xin đi. Anh sẽ làm thứ em muốn.

“Không thể, mình không thể làm chuyện xấu hổ như vậy được a.” Cậu đã nghĩ như thế nhưng lại không ngăn được sự khao khát muốn hấn dày vò mình a

~~ Cầu anh....chuyển động đi mà....Ưm khó chịu.....

Cậu không biết mình đã bày ra bộ dạng đáng yêu như thế nào mà hấn ngay lập tức thúc mạnh vào bên trong cậu. Nước mắt cậu cũng chảy ra, một tay nắm lấy ga giường, tay kia cầm chặt tay hấn, đứt quãng cầu xin:

- Ahhh...ư....anh nhẹ....đau.... Ahhaha....

Hấn sợ cậu bị thương nên cũng giảm ít tốc lực, chậm rãi ra vào. Thế nhưng cậu vẫn không hết khó chịu:

- Nhanh....nhanh một....chút....

- Nhanh cũng không được, chậm cũng không xong, chi bằng em tự mình động đi.

Nói là làm, hấn liền xoay người đem cậu ngồi lên trên. Thứ của hấn lập tức được đâm vào nơi sâu nhất, cậu chống tay lên ngực hấn, thống khổ rên rỉ:

- Hūmmm.....quá... quá sâu...hức hức...không chịu nổi....

Cậu có ý định đứng dậy liền bị hấn nhanh chóng đè chặt hông lại, nước mắt giàn giụa khắp mặt, hướng hấn năn nỉ:

- Xin...xin anh đó....em không..không...thể....

Thấy cậu quá khổ sở hấn cũng động tâm, ngồi dậy, vẫn để cậu ở trên, giữ lấy eo cậu lên xuống. Cậu vùi mặt vào trong cổ hấn, đè nén những âm thanh dâm đãng mỗi lần ma sát. Hấn cũng không quên để lại trên cổ cậu thêm vài dấu hôn ửng hồng.

Tư thế này giúp hấn dễ dàng chạm vào chỗ nhạy cảm nhất của cậu, làm tiểu huyết non mềm co rút, cậu có muốn không rên cũng phải rên a:

- Ahhhahaha.....chỗ đó.....không phải.... Ahhhh....

- Nơi này sao? Phải không? Bảo bối.

Mỗi câu hấn nói ra là một lần thúc mạnh vào điểm đó. Khoái cảm kích thích mãnh liệt, không lâu cậu liền bắn lên bụng hấn. Bên trong, hấn cũng đạt cao trào, từng cỗ nóng ầm ầm bắn mạnh ra.

Sau đó bọn họ làm thêm vài lần nữa đến khi cậu ngất trong lòng hấn mới dừng lại. Hôn lên môi cậu một cái trước khi đem cậu đi tẩy rửa.

Và sáng hôm sau chính là có một người không có khả năng tỉnh dậy trước 12h trưa a.

Hấn hôm nay đã bắt đầu đi làm từ sớm. Bình thường thì hấn sẽ không trở về vào buổi trưa nhưng bây giờ lại có cậu ở nhà, không thể không về được. Tối nhà cũng đã 1h, mà cậu vẫn còn nằm trong ổ chăn, không chịu ăn uống gì. Cậu như thế là do hôm qua bị hấn hành đến khuya, lúc tỉnh lại đã không còn hấn bên cạnh. Cảm giác hụt hẫng và lo lắng lại dâng lên trong cậu, cậu cũng chẳng hiểu vì sao lại như thế nữa.

- Em thế nào lại không chịu ăn cơm.

- Em không muốn ăn

~ Đi không nổi...

Cậu bắt đầu làm nũng với hấn. Cứ thân thiết với ai cậu lại vậy. Dường như ai quen biết cậu đều không tránh khỏi việc này a.

Hấn hôn xuống mặt cậu, ôn nhu nói:

- Vậy để anh mang lên cho em.

- Hừm, em không muốn ăn, anh ở đây đi.

Cậu vừa nói vừa ôm chặt lấy hấn không buông. Hấn bất đắc dĩ ôm cậu đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh, sau đó ôm cậu xuống nhà ăn. Cậu ăn được mấy muỗng rồi nhắm mắt quay đi, hấn cũng không muốn ép cậu, kêu người dọn dẹp rồi mang cậu ra phòng khách xem TV. Ngồi một lát, cậu đột nhiên nói với hấn muốn đi làm lại. Nhưng hấn không trả lời, im lặng nhìn cậu một chút rồi nhìn đồng hồ, nói:

- Chuyện này nói sau, anh đi làm.

Hôn nhẹ lên môi cậu rồi rời đi. Cậu bấu môi:

- Hừ, chưa được một giờ đã đi.

Ở nhà này, ngoài hấn và Canh Nhi ra thì không còn ai có thể chơi cùng. Mà.... nhắc mới nhớ, từ lúc hấn về đến giờ cậu rất ít khi nhìn thấy cô. Thôi kệ, chắc là cô ấy có việc bận.

Đến tối hấn mới về. Tắm xong liền đi sang thư phòng, giống như không nhìn thấy cậu ý. Cậu hỏi lúc trưa còn chưa trả lời cậu, lẩn lộn mãi, cậu quyết định sang gặp hấn cho nhanh.

9. Chương 9

Mở cửa phòng ra bên trong cũng không khác phòng ngủ bọn họ là bao, chỉ có điều trong này có rất nhiều sách a. Chuyển sang nhân vật chính, hần đang ngồi ở bàn làm việc, lật lật giấy tờ gì đó, hần biết là cậu nên không nhìn tới, chỉ hỏi:

- Em còn chưa chịu ngủ?

Cậu tiến tới trước mặt hần nói:

- Anh không chịu trả lời em không ngủ được!

- Chuyện gì?

Hần lúc này đã chịu ngược lên nhìn cậu.

- Thì chuyện em muốn đi làm lại.

- Tại sao? Sợ anh nuôi em không nổi?!

- Không có, chỉ là....ở nhà buồn lắm, anh đi cả ngày chẳng ai chơi với em hết.

Hần im lặng một lúc rồi ngoắc cậu lại, đem cậu đặt lên đùi mình:

- Anh cho em đi làm anh được cái gì?

- Cái này....mà cũng phải có điều kiện sao?!

~~~ Đúng.

Cậu bắt đầu hoang mang, ở đây cậu làm gì có cái gì giá trị đâu mà cho hần chứ? Thật là, hần chính là muốn hành hạ cậu mà.

- Em làm gì có mấy thứ giá trị đâu mà trao đổi điều kiện với anh!?

- Em đó.

- Hể!!!!

- Em có đồng ý hay không cũng chẳng còn ý nghĩa.

- Anh.... Mai em vẫn sẽ đi làm. Hừ.

- Anh đưa em đi. Bây giờ về đi ngủ.

- Anh không đi sao?

- Không.

- Vậy em cũng ở đây.

- Tùy em thôi.

Hần không quan tâm cậu nữa, quay lại với công việc của mình. Cậu ngồi một hồi liền thấy chán, ngược lên nhìn mặt hần, quả thật là hần rất đẹp a. Cậu nghịch ngợm cắn lên cằm hần một ngụm, hần ngay lập tức hăm dọa:

- Em còn nháo nữa thì mai không cần đi làm.

Cậu liền ngoan ngoãn cuối đầu, lát sau lại vùi mặt lên vai hần, mơ màng ngủ. Hần biết cậu đã ngủ, đứng dậy đưa cậu về phòng. Định thả cậu xuống rồi tiếp tục làm việc, ai ngờ cậu ôm chặt quá nên hần đành ôm cậu ngủ luôn.

Hôm nay cậu thức dậy rất sớm, cùng hần ăn sáng rồi đi làm. Mọi người nhìn thấy cậu đều rất vui vẻ. Bởi vì cậu hiền lành, dễ thương lại chăm chỉ nên trong bệnh viện ai cũng thích. Gần cả tháng không thấy tăm hơi cậu đâu ai cũng rất nhớ a. Vừa nhìn thấy đã hỏi han đủ thứ, cậu chỉ mỉm cười, nói với mọi người đại

khái là gia đình có chuyện gấp, không kịp liên lạc sau đó lại mất luôn điện thoại, chẳng còn nhớ số ai để gọi cả. Mọi người nghe vậy cũng không hỏi gì thêm. Lại trở về như ban đầu, ai làm việc nấy.

Nhưng mà vẫn có một người không chịu buông tha cho cậu a. Chính là cái cô tên Ninh Di, cũng khá dễ thương. Đã thích cậu rất lâu rồi, nhưng ngại không dám nói, mà chuyện này ai cũng biết chỉ có cậu là không biết. Haizzzz.

Hắn bên kia bù đầu với công việc nhiều như núi. Mà đầu óc cứ nghĩ đến cậu mãi. Vì hắn có không ít người đối địch, dù có người bảo vệ tốt đến mấy cũng nhất định có kẻ hở, cậu ở bên ngoài vẫn là không nên. Nhưng đây là điều cậu muốn nên thôi. Kêu bọn họ canh chừng cậu cẩn thận một chút là được.

Buổi trưa cậu không về nên hắn tiếp tục ở lại làm việc, đến chiều tối cả hai mới quay về. Cậu cứ thích quần lấy hắn, bởi vì hắn cho cậu cái cảm giác ấm áp và an toàn hơn bất cứ ai. Cậu làm điều này bản thân hắn thì khỏi phải bàn tới đi, những người khác trong nhà vẫn là rất thích cậu nhưng chỉ duy có “người đó” chẳng thể nào cho cậu cái nhìn thiện cảm.

~~Cậu đi làm lại cũng đã 1 tháng, mọi thứ đều an yên trôi qua. Tình cảm của hai người cũng tiến triển không ít.

Hôm nay là ngày đầu tiên của tháng thứ hai cậu đi làm. Mấy cô y tá làm chung ngày nào cũng nói về người đưa cậu đến bệnh viện này. Hỏi thì tất nhiên cậu không nói rồi, chỉ có thể đoán mò, mà trong đó rồi một cô cứ một mực khẳng định rằng đó là người yêu của cậu mà nhất định là đàn ông a. Nghe thôi là biết cô ta có phải hủ nữ hay không rồi. Và chuyện này rất nhanh tới tai của Ninh Di, có vẻ như cô không tin, cho nên lúc tan làm cô đã hẹn cậu ra nói chuyện:

- Bọn họ nói người đưa anh đi làm mỗi ngày là người yêu của anh.....có phải không?

- À... Cái này.... Em thật sự muốn biết??

- Đúng vậy!

- À...thì chính là như bọn họ đã nói. Đó là người yêu của anh.

Ninh Di bàng hoàng, cơ miệng cứng lại. Hồi lâu mới nói được một câu:

- Là.....đàn ông.....sao.....!?

Cậu không nói mà gạt đầu. Cô ta đột nhiên chạy đến hôn cậu.

Hắn như mọi ngày đến đón cậu về, lát sau vẫn chưa thấy cậu ra, gọi điện nhưng không liên lạc được, nổi bất an dâng lên, hắn quyết định xuống xe đi tìm cậu. Có vẻ như ông trời rất thích trêu ngươi, cô ta vừa hôn cậu hắn liền xuất hiện. Cậu giật mình đẩy mạnh ra, cô ta mất thăng bằng ngã ra phía sau, cậu theo phản ứng chụp lại. Thế là trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đó cậu đã làm nên hai màn chọc thủng mắt hắn rồi a. Buông Ninh Di ra, cậu nhìn hắn bằng ánh mắt ngây thơ nhất có thể, mặt hắn lúc này vẫn giồng mọi ngày nhưng không khí quanh hắn lại không bình thường chút nào, cậu vội vàng giải thích:

- Cô....cô ấy té nên em....em....a..

Hắn không nói không rằng đi đến chỗ cậu, làm cậu phải nuốt nước bọt mấy lần a. Cuối xuống hôn lên môi cậu, rồi ôm eo cậu, quay lại nói với Ninh Di:

- Đừng có quá phận của mình.

Sau đó mang cậu ra xe. Từ lúc đó không nhìn đến cậu nữa. Thường ngày hắn vẫn kiêu lời như thế nên cậu đâu biết trong lòng hắn đang phùng phùng lửa giận đâu.

10. Chương 10

Về đến nhà, hấn nhanh chóng vác cậu lên sofa, cho cậu nằm ngang trên đùi mình, hai tiếng ” chát, chát” vang lên:

- Lúc này em với cô ta làm cái gì? Hả?

- Oa.....em có làm gì đâu sao anh đánh em.

Cậu ôm hông vừa mới bị hấn đánh cho hai cái tê rất kêu lên.

- Còn dám nói. Sau này còn để người khác tùy tiện chạm vào đừng trách anh độc ác.

Hấn ôm cậu ngồi dậy. Lúc này hấn đánh không một chút nương tay, kết quả con người yếu đuối là cậu đã rớt nước mắt. Hấn lau nước mắt giúp cậu, sau đó chạm nhẹ vào môi cậu, ôn nhu nói:

- Nhớ cho kĩ, sau này người có thể chạm vào em, bắt nạt em chỉ có anh.

Cậu nhìn thật lâu vào đôi mắt sâu thẳm của hấn. Một chút chân thành, kiên định cậu nhìn ra được nhưng còn những thứ khác thì không. Hấn che giấu rất giỏi. Cậu thôi nhìn nữa, vui mặt vào vòm ngực rắn chắc đó, hít hà lấy mùi từ cơ thể hấn. Cậu không muốn biết hấn đang nghĩ gì đâu. Vì có khi đó là điều sẽ làm cậu tổn thương ngay bây giờ hoặc ngày mai. Có thể!

Ngồi một lát, hai người đi tắm rồi ăn tối. Cậu hôm nay ngủ sớm, đã vậy còn lôi hấn ngủ cùng, làm hấn phải đem hết công việc sang phòng ngủ để xử lí.

Ở ngôi nhà này hai người rất vui vẻ, hạnh phúc nhưng ở một nơi khác thì có người lòng như lửa đốt, cả tâm trí đều đầy sự căm phẫn dành cho cậu. Vì sao ư? Thì vì cậu cướp mất người yêu của cô ta chứ sao. Cô ta đã phải mỗi ngày giả vờ làm mặt tươi cười với người mình ghét nhất, nói chuyện rồi còn chăm sóc. Nếu cô ta không chịu đựng tốt thì có lẽ cậu đã chết khi hấn sang nước ngoài rồi. Và bây giờ cô ta cũng đang rất hối hận vì không làm điều ấy vào lúc đó đây. Nhưng cũng chẳng việc gì, bây giờ giết cậu cũng chưa muộn mà. Mấy tháng nay cô ta không xuất hiện là vì đang chuẩn bị để một cuộc trở lại gặp cậu thật thú vị đây!

Như mọi ngày, cậu vẫn đi làm bình thường, đang trong bệnh viện thì có người gọi cho cậu. Cậu rất vui vì đó là Canh Nhi, cô gọi bảo muốn gặp cậu nói chuyện. Đã lâu không nhìn thấy cô, cậu ngay lập tức nhận lời không chút do dự. Cô ta biết rằng khắp bệnh viện này nơi nào cũng đều có người của hấn, rất khó để đem cậu đi nhưng cái gì cũng có khe hở, chính là cửa sau của bệnh viện không có ai canh giữ cho nên mới kêu cậu đi đường đó. Nhưng cậu có vẻ e ngại vì hấn lúc trước đã cấm cậu đi ra đó rồi:

- Nhưng sao chúng ta không đi bằng cổng trước, đường đó...

- Cổng trước hay sau gì cũng như nhau cả thôi, cậu đi với tôi chứ có phải đi với người lạ đâu mà lo lắng thế!?

Cậu im lặng suy nghĩ một hồi rồi quyết định đi. Đúng là cổng sau không có ai thật. Cậu vừa đi ra còn chưa kịp nhìn cái gì đã thấy một màu đen che hết mắt, sau đó bị lôi lên xe, tay chân đều bị trói lại. Bây giờ cậu biết mình là đang bị bắt cóc a.

Chiếc xe dừng trước căn nhà bỏ hoang trên một con dốc vắng người. Trong nhà có một cái hồ nước nhỏ, cô ta kêu người mang cậu vào rồi đem cậu vứt xuống. Cậu không biết bơi, tay lại bị trói, nước tràn vào mũi, miệng và tai, cậu chỉ biết giãy giụa mong dây sẽ nổi lỏng ra nhưng vô ích, giờ cậu chỉ cảm thấy mình đang rất khó thở và chìm dần. Rồi bất ngờ được kéo lên, sau đó lại bị đẩy xuống. Cứ thế cậu bị nhấn xuống nước thêm mấy lần nữa, đến khi thấy cậu không còn một chút sức lực nào cô ta mới thôi. Đem cậu trói vào một cái ghế. Rồi ra ngoài.

* 2h sau*

Cả người cậu bây giờ đều tím tái, quần áo vẫn còn đầm nước, không tự chủ được phát run, cánh môi bị cậu cắn đến bật máu. Nhìn cậu lúc này vô cùng thảm hại.

Cô ta đã quay lại, trên tay cầm thêm một cây kéo và một con dao nhỏ đi về phía cậu.

- Có phải đang rất lạnh không, nhìn mày thật đáng thương. Nhưng mà tao vẫn chưa thỏa mãn a.

Ngừng nói, cô ta nở một nụ cười nhạt, giờ cây kéo lên cắt nát hết áo của cậu. Nụ cười nhạt đã thay bằng một tràn cười hả hê. Chưa dừng ở đó, ả ta lại lấy thêm con dao kia, nói:

- Tao không thích màu đỏ, nhưng tao thích nhìn mày chịu đau đớn a~.

Cắt cậu, ả lấy con dao rạch nhẹ lên bắp tay cậu kéo một đường dài đến hết cánh tay, cả hai bên đều bị ả làm cho tan nát. Cậu từ nãy giờ lạnh đến mức chẳng còn sức đâu nữa mà kêu rên, làm cô ta có chút mất hứng nhưng vẫn không chịu dừng lại, tiếp tục thêm mấy đường lên cơ thể cậu. Cả người tím tái lúc này của cậu giờ được phủ thêm sắc đỏ thẫm. Có vẻ chưa chán, cô ta kêu người đem vào một xô nước, xối thẳng lên người cậu. Vết thương vừa rồi bị nước dội lên vô cùng đau rát, cậu chẳng khác gì đang ở địa ngục, chỉ biết thảm kêu tên hắn, mong hắn sẽ sớm tìm được mình. Tự trách mình quá ngu ngốc khi tin người như vậy, giờ đây lại gây thêm phiền phức cho hắn nữa.

Nhắc tới hắn, đang bận rộn với công việc thì có người gọi báo với hắn rằng cậu đã biến mất, không tìm thấy vị trí của cậu nữa. Hắn trong lòng bất an đi tìm cậu ngay nhưng về ngoài vẫn chẳng thay đổi. Bọn người đi theo cậu giờ đã trở lại. Mặt hắn lạnh băng nói:

- Tự sát 100 cái. Em ấy có chuyện gì thì các người không cần sống nữa.

- Đại ca! Bọn em xin lỗi!

Cả đám cùng lên tiếng sau đó làm như hắn nói. Bấy giờ hắn đã đi ra ngoài bắt đầu tìm kiếm. Trước tiên kiểm tra chip định vị gắn trên người cậu, cái này chỉ có hắn mới biết. Tín hiệu không ổn định sau đó thì mất luôn. Hắn chỉ kịp nhìn là cách vị trí hắn đang đứng rất xa về hướng nam. Nhanh chóng gọi điện cho người điều tra nơi đó có những căn nhà bỏ hoang nào vắng người nào. Người của hắn toàn là loại làm việc công suất cao nên rất nhanh có kết quả. Hắn bắt đầu lái xe đi. Mang theo chỉ có 5 người nhưng đều thuộc dạng siêu cấp.

Quay lại với cậu, sau khi lấy nước dội lên cậu, cô ta bỏ ra ngoài rất lâu. Lúc trở lại còn mang theo vài tên to con. Đến trước mặt, tháo bịt mắt của cậu ra, đưa cây kim tiêm qua lại trước mắt cậu, cười nham nhở:

- Mày từ nãy đến giờ đau đớn, khó chịu lắm rồi nhỉ? Giờ tao sẽ cho mày được dễ chịu. Có biết đây là cái gì không? Là xuân dược đó, và bọn nó sẽ cho mày lên thiên đàng trước khi tao tiễn mày xuống địa ngục!

Cậu lo lắng, giọng run rẩy cầu xin cô ta:

- Tôi xin...cô...cô...mau dừng...dừng lại...

- Dừng lại? Mày đang mơ sao? Tao đây là muốn giết mày, có điên mới dừng lại. Hahahahaha....

Nói xong cô ta cắm thẳng kim tiêm vào tay cậu. Cậu tuyệt vọng nhìn xuống, rồi lại nhìn vào mấy tên kia, cơ thể run rẩy bầy. Rút kim tiêm ra, cô ta tát cậu hai cái thật mạnh, giữ chặt cậu hướng về phía mình:

- Mày sẽ được thỏa mãn sớm thôi. Nhớ cảm ơn tao đấy! Hahahaha....

- Cô.....quá đáng sợ.... cho nên anh ấy mới.....không yêu cô....!!!

Thêm hai bạt tay nữa rơi lên mặt cậu:

- Là tại mày nên anh ấy mới không quan tâm tới tao. **TẤT CẢ LÀ TẠI MÀY!**

Cô ta thét vào mặt cậu rồi quay sang nói với đám người kia:

- Tụi mày hành hạ nó thật nhiều cho tao!! Xong tao sẽ thưởng cho từng đứa.

Cơ thể cậu bắt đầu nóng lên, khó chịu. Phía dưới không hiểu vì sao lại “đứng lên”, cậu hốt hoảng khi thấy bọn họ tiến về phía mình, bị trói vào ghế không còn khả năng chạy thoát. Bọn họ càng ngày càng gần và cuối cùng cũng chạm vào cậu. Nổi kinh tởm dâng tràn trong cậu, nức nở trong sự nhục nhã, tuyệt vọng. Nhưng cơ thể lại rất muốn được động vào. Thật khó chịu. Đầu óc cậu chỉ toàn hình ảnh của hắn.

Bọn họ hôn liếm khắp người cậu, một tên vừa chuẩn bị kéo quần cậu xuống đã bị một phát súng bắn chết. Mấy tên khác cũng bất ngờ buông cậu ra, quay lại hướng cửa. Cậu mơ màng nhìn thấy hắn, tâm trạng cuối cùng cũng nhẹ nhõm nhưng những ham muốn ngày càng tăng.

Hắn vừa đi vào đã nhìn thấy một cảnh tượng nhức mắt này. Bọn nó dám làm thế với cậu thì khẳng định chính là sống không bằng chết. Nhất là người chủ mưu: Canh Nhi.

- Con mẹ nó, bọn mày chết chắc rồi!

Một trong 5 người đi theo hắn lên tiếng khi nhìn thấy sự tởm của cậu. Hắn đi đến cõi trời rồi mang cậu đi, chỉ nói lại với người của mình một câu:

- Giết hết.

Chỉ có hai chữ mà không khí ở đó bỗng dưng lạnh đến sởn gai óc. Sau khi hắn và cậu rời đi những phát súng vang lên trong im lặng. Tất cả những người đã chạm đến cậu đều chết hết. Người đau đớn nhất chắc chắn là Canh Nhi rồi. Người mình yêu thương nhất lại nhẫn tâm gọi người giết mình. Cho đến cuối cùng, cô vẫn là kẻ thua trong đau khổ.

Cậu được hắn ôm ra xe, cả người đều bứt rứt khó chịu, tay nắm chặt lấy vạt áo của hắn. Thấy cậu mặt đỏ bừng, cứ thở dốc mãi hắn ngờ ngợ hỏi:

- Bọn chúng cho em uống xuân được?!

- Hmmm, em.....khó chịu....

- Để anh giúp em.

Hắn đưa tay vào trong quần cậu, giúp cậu dễ chịu một chút. Ở chỗ này làm chuyện đó không tốt cho cậu, với lại bây giờ cậu đang bị sốt, cơ thể còn bị thương đến như vậy. Vẫn là không nên.

Đến nhà, hắn liền gọi điện cho bác sĩ đến xem cho cậu. Trong lòng vô cùng lo lắng.

* vài tuần sau *

- Anh, em muốn đi làm!

- Để anh ăn em đi rồi tính sau.

- Hừ, anh.....XẤU XA

~~END

~ { ^ _ ^ } ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-y-ta-dang-thuong-va-dai-bang-chu-lanh-lung>